

Predomină tenta parodică, justificată în viziunea modernă. Cu motive ironice la telenovele și dansuri frenetice, bodyguarzi și june lascive. Dar și șarjă și numere ieftine de iluzionism. Tripleta *Sir Toby*, *Sir Andrew*, *Maria*, deși se bucură de o bună distribuție (Emil Coșeru, Cătălin Tudor Manea, Pușa Darie), devine supărătoare prin alura gălăgioasă și exagerat clovnescă în care e pusă să joace; bietul Cătălin Manea apare cu un colac pe gât, labe de înotător și trebuie să facă baie în piscină, că tot e plasată acolo, în veritabil stil „Vacanța mare”. Farsa lui *Malvolio* e pusă la cale cu jerbe de flăcări pe gură și se încheie cu introducerea lui într-o ladă, tăiată apoi în două cu ferăstrăul, rămânându-i într-o jumătate capul, în cealaltă picioarele. Efecte de bălci, care justifică poate mascarada, dar nu și o idee. În această dezlănțuire, când zgomotoasă, când frenetică în mișcare, un singur personaj păstrează măsura expresiei firești și a gândului: *Bufonul*. În interpretarea lui Petre Ciubotaru, el apare cu pălărie, lavalieră, baston, într-o alură chapliniană fără nimic grotesc, grav, rostind replicile liniștit, pe un ton scăzut, care obligă să ciulești mai bine urechile. Când e rugat să cânte, spune încet versurile la rampă, cu o coadă îngânată de melodie și o discreție care atrag mai mult atenția. Ca și ultimul refren, abia șoptit, nostalgic ca o adiere, care încheie spectacolul, după, vacarm, în ropote de aplauze.

Cu amendamentul privind reducerea la o singură linie, a îngâmfării ridicole, e remarcabilă creația lui Florin Mircea în *Malvolio*. Ca și aceea a lui Constantin Pușcașu în ducele devitalizat și, în parte, a tinerei Gabriela Iacob pentru o anume naturalețe în interpretarea *Violei*. Nu și a Liviei Iorga, împinsă prea mult spre aere artificiale, de vampă, în *Olivia*. Chestiunea dragostei rămâne, de altfel, neelucidată în reprezentatie, lăsată pe seama presupunerilor, din care nu știm câte se apropie de înțelesul real al travestiului și mirajului amăgitor al iubirii, fie și într-o mascaradă.

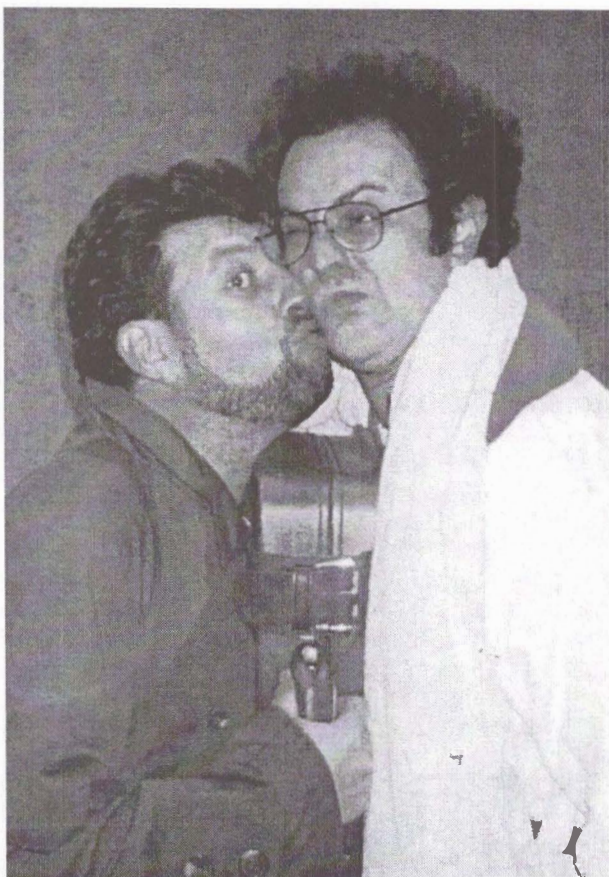
Teatrul Național „Vasile Alecsandri” Iași – A douăsprezecea noapte de William Shakespeare. Traducerea: Mihnea Gheorghiu. Regia, coregrafia și ilustrația muzicală: Beatrice Rancea. Decor: Helmut Stürmer. Costume: Irina Schrotter. Distribuția: Florin Mircea, Petru Ciubotaru, Emil Coșeru, Gabriela Iacob, Constantin Pușcașu, Cătălin Tudor Manea, Livia Iorga, Pușa Darie, Nicolae Ionescu, Vitalie Bichir, Dumitru Năstrușnicu, Constantin Avădanei, Gelu Zaharia, Daniel Busuioc. Premiera: 17 ianuarie 2003.

Graseierile Mihalei

Din inițiativa actorului Liviu Manoliu se joacă, în regia sa, în sala Studio a Teatrului Național din Iași, farsa lui Aurel Baranga *Fii cuminte, Cristofor*. Lăsând deoparte resentimentele față de persoana dramaturgului și a unei părți din operă, trebuie să-i recunoaștem valoarea de bun meșteșugar, care știe să construiască situații comice verosimile cu vervă și replică pe măsură. Comedia care-l are ca erou pe compozitorul Cristofor Bellea e o glumă moralizatoare cae-l ferește pe protagonist de „beleaua” ispitei, întruchipată în persoana seducătoare a soției prietenului său. Belea la figurat, pentru că la propriu, dincolo de rutina cotidiană și o anume aplatizare a chipului propriei sale soții, iubirea e reală și statornică. Faptul că cele două femei sunt interpretate, conform recomandării, de aceeași actriță, sugerează doar că amorul poate lua și chipul mai amăgitor de *frivolitate*.

Spectacolul se joacă în bună tradiție vodevilească, cu nerv și haz. Liviu Manoliu imprimă ritm alert acțiunii, pune în valoare umorul replicilor, găsește soluții inspirate pentru neprevăzutul situațiilor și deruta personajelor. E un tempo

de carusel, în care actorii se angajează cu poftă și, nu de puține ori, cu efecte reale de bună dispoziție. Călin Chirilă, de pildă, a cărui amintire în *Tipătescu* ne-a lăsat imaginea unui ins apatic și blazat, e aici exuberant și în vervă, exploziv în reacții, în permanentă mișcare și cu savoarea replicilor rostite. Tânăra Diana Ignat are prilejul de a reda două chipuri contrastante, al *soției* marcate de griji și al *prietenei* seducătoare, probă de virtuozitate pentru orice actriță, pe care o rezolvă cu tact și naturalețe. *Prietenul* compozitorului e Daniel Busuioc, candid și masiv, care dă exact esența personajului, numai că e îndemnat de regie la un diapazon exagerat de ton și joc de la prima apariție, ceea ce face cam neverosimilă situația, stridentă și uneori neinteligibilă. E o inabilitate a actorilor care montează ei înșiși, în a crea și gradația situațiilor, astfel încât să evite capcana unui început foarte sus, în forță, care nu mai poate duce apoi mai sus, în logica acțiunii, că nu mai are unde.

Călin CHIRILĂ și Daniel BUSUIOC

Farmecul jocului îl dă compoziția Mihaelei Arsenescu Werner, secretara compozitorului și autoarea scrisorilor care complică intriga și-l scot în cele din urmă din „belea”. Mică și sprintenă, cu ochii vii și mișcări agile, personajul ei e peste tot și parcă dirijează itele din umbră, cu haz și înțelepciune, iar felul cum graseiază replicile, cu savoare și distincție, îi dă o aură de noblețe, iar spectacolul, un licăr de spiritualitate.

Teatrul Național „Vasile Alecsandri” Iași, Sala Studio – *Fii cuminte, Cristofor* de Aurel Baranga. Direcția de scenă: Liviu Manoliu. Dans: Dana Coșeru. Distribuția: Mihaela Arsenescu Werner, Călin Chirilă, Diana Ignat, Daniel Busuioc. Premiera: stagiunea 2000-2001.

„Toapele” lui Puși

În spectacolul lumii înconjurătoare, Puși (Dumitru) Dinulescu e el însuși un spectacol. „*Lumea se cam teme că eu fac mereu misto* – spune el – *dar mistoul e pentru români ca tangoul pentru argentinieni și samba pentru brazilieni*”. Cam așa ar fi, dacă ne gândim la legănarea pe niște valuri neprielnice ale vremurilor când